

[Miten lapsenmieliselle, iloiselle tytölle näin kävi?](#)

Mä en ikinä ois uskonu vaikka 12-vuotiaana, et ens vuonna oisin ollu tosi ujo. 13-vuotiaana en ois uskonu, että vuoden päästä mul on syömishäiriö. En ois uskonu et oisin masentunut ja itsetuhoinen 14-vuotiaana, huumeiden käyttäjä 15-vuotiaana.

Mä olin aina ollu tosi ekstrovertti, ilonen, sosiaalinen. Tutustuin helposti uusiin ihmisiin. Pikkuhiljaa mä menetin kaikki mun kaverit. Mä en tienny miksi. Kukaan ei enää puhunu mulle. Mä käännyin hiljalleen sosiaalisesta sisäänpäinsuuntautuneemmaksi, aattelin et välit kavereihin meni mun luonteen takia. Yläaste alko. En saanu uusia kavereita, olin muuttunu tosi ujoksi. En uskaltanu ees viitata tunnilla.

Mä olin koko elämäni nähny itteni tosi läskinä. Lihava, oksettavana. Pienenä olin ilonen, mut peiliin kattoessa en nähny mitään kehuttavaa. Mä aloin vähentää syömistä, liikkumaan enemmän. Luin netistä parhaimmat vinkit laihtuksiin, opin kuinka monta kaloria missäkin ruuassa oli. Sen piti olla vaan pieni viaton parin kilon pudotus. Jos oisin tienny, et mul ois ollu seuraavat 5 vuotta syömishäiriö, en ois koskaa alottanu.

Mä laihtuin. Paljon. Mulle alettii huomattelee asiasta, terkkari otti painokontrolliin. Mut mä itkin, koska näin itteni läskinä. Mulle alko tulla ekat paniikkikohtaukset. Muistan kun istuin ulkona, mä tärisin, en saanu happea, sydän hakkas tuhatta ja sataa, ja mä vaa itkin, mua ahisti niin helvetisti. Elämä alko tuntuu peliltä. Mitä vähemmän kaloreita söin, sitä enemmän pisteitä sain pelin tasosta. Pikkuhiljaa mun perhe ja terkkari yritti lihottaa mua. Olin sillo alipainonen. Mä aloin saamaan ahmimiskohtauksia. Mun keho oli nii heikkona, se tarvitsi kipeästi ravintoa, joten mä ahmin. Joka ahmimisen jälkeen mä itkin, vihasin itteeni, itkin, ravasin vaa'alla, yritin oksentaa, itkin vähän lisää ja lopulta myös viiltelin.

Mulle tuli ekat masennuksen oireet. Mä en jaksanu enää tehdä mitään. Koulussa käyminen alko ahistaa. Syöminen ahisti. Mua ahisti tuntemattomat mun ikäiset vaikka koululla ja kaupungissa, mua pelotti mitä ne musta aatteli. Yhessä vaiheessa itkin jatkuvasti, yhdessä vaiheessa en pystynyt itkee reilu kuukauteen vaikka mulla oli joka päivä kauhea olo.

Mä en jaksanu enää käyä koulussa. Mä lihoin takas mun alkuperäseen painoon, mut joka päivä ruuan kanssa oli yhtä taistelua. Jokaisen syömispalan kohalla mä mietin et syökö tätä, miksi söisin, mähä lihon jos syön. Välillä en syöny mitään pariin päivään, välillä mä ahmin. Mun kontrolli meni. Mut mun suhde ruokaan oli tosi sairas.

Mua masensi joka päivä. Mul ei ollu kavereita, koulun jälkeen menin vaan kotiin itkemään ja

suunnittelemaan et miten tappaisin itteni. Mun viiltely paheni. Aloin tekee tosi isoa haavoja, haavoja jotka ylsi tosi syvälle rasvakudokseen asti, ja jotka ois pitäny käyä tikkaamas. Mut en käyny tikkauttamassa mitää. Viiltelyst tuli mulle pakkomielle. Olin huono kaikessa, halusin ees osata viillellä hyvin, halusin kärsiä koska olin epäonnistunu paska ja ansaitsin sen kivun. Mä halusin mun ajatukset ees hetkeks pois kaikesta paskasta. Mutta kun mä viilsin, siitä tuli vaa lisää ongelmia. Ja mun keho on yhä täynnä jäätävän kokosia arpia tästä.

Ysiluokka. Mä vaihdoin koulua ja jonki ajan jälkeen sain kaverite rinnakkaisluokalta, mulle tultii puhuu. Mun masennus ja ahdistus ei silti hellittäny, syömishäiriö muuttanu vaan muotoaan anoreksiasta ednokseksi. Mulla alko tulee paniikkikohtauksia monia kertoja viikossa - yleensä kesken koulupäivän. Mä muistan ku mul ei ollu yhtäkään kaveria mun luokalta koko ysin aikana, mä istuin tunnilla takapulpetilla, yhtäkkiä mä en saanu happea, mä tärisin, mä itkin, mun sydän hakkas. Mä ootin siinä et tunti loppuis.

Kaikki näki kun mun ripsarit valu. Kukaan ei kysyny mitään. Sain vain kummastuneita katseita. Tunnin loputtua melkein juoksin vessaan. Mun kirjat valu mun käsistä, mun hengitys oli pelkkää epätoivosta hengen haukkomista, multa petti jalat alta, silmissä sumeni, mä menin vessan lattialle makaamaan.

Siitä alko mun armoton lintsaaminen. En voinu mennä kesken paniikkikohtauksen tunnille, joten menin kotiin. Pikkuhiljaa mun masennus paheni, mua ahisti kaikki ihmiset meitä koulusta, mua ei kiinnostanu mikää muu kuin se että halusin kuolla. Se oli mulle saavutus, jos olin ees kokonaisen viikon koulussa. Sitä ei kauheen usein tapahtunut. Monesti mä jopa aamulla nousin, valmistauduin, meikkasin. Kun piti lähteä mä murrin tosi useesti. Mua vaa ahisti nii paljon, mä en voinu mennä. Ja menetin näin myös mun rinnakkaisluokkalaiset kaverit. Mua ei kiinnostanut mun numerot, koska en halunnut elää.

Mun äiti alkoi käyttää alkoholia reippaalla kädellä, kun sai selville mun viiltelyn. Se syytti kaikesta mua, huus, itki, haukku mua, me riideltiin. Isään en oo väleissä. Pikkuhiljaa, äiti ei ollu enää kotona. Tosi usein se sano et tulee huomenna kotiin. Ei se tullut. Se oli kotona kerran viikossa. Kun se oli kotona, se oli kännissä, se huus, haukku ja itki. Heitteli tavaroita. Se laihtu tosi nopeesti, ja lopulta kun se tuli kotiin taas aina parin viikon jälkeen, hänen kasvot oli turvonneet, mustelmilla.

Tää myös triggeröi mun syömishäiriötä, koska kukaan ei ollu kotona, joten kukaan ei vahtinu miten söisin. Mä oisin kaivannu jonkinlaista huolenpitoa. Kukaan ei välittänyt musta. Äitin pitäis olla ihmisen yks turvallisimmista henkilöistä, mut mä vaa pelkäsin häntä. Hän sano tosi usein et tappaa ittensä, ja mä tunsin itteni syylliseks siihe. Se alotti tän kaiken vasta kun sai mun viiltelyn selville.

Mä kans tutustuin yhteen poikaan. Pikkuhiljaa meistä muodostui pari, ja suoraan sanoen en tiä miten oisin ilman häntä pärjänny. Hän oli mun suurin tuki ja turva, vaikka en paljoa hänelle avautunutkaan. Hän kuitenkin tiesi mun mielenterveysongelmista, kotioiloista ja myöhemmin myös päihdejutuista. Hän oli ainoa joka hyväksy mut sellasena kuin olin, ja anto mulle rakkautta. Katto mua aina hymy huulilla eikä inhoten. Mä en aina ollut paras tyttöystävä hänelle, mut hän aina jakso kehua mua, nauraa mun jutuille.

Olin saanu aika paljon huomiota pojilta, eikä mul ollu tyttöpuolisia kavereita kuin vaan netin kautta. Se kuitenkin aina vaan ahdisti mua, koska joskus tein virheen ja juttelin mua itseäni 20 vuotta vanhemmille miehille, jotka jatkuvasti ehotteli mulle ties mitä, et ostais mult seksiä, että lähettäisin niille kuvia. Mihinkää fyysiseen en koskaan lähtenyt. Mut mä en kehdannu sanoa niille ei, ja musta tuntu hyvältä et joku vastakkaista sukupuolta oleva oli kiinnostunu mun kropasta ja kehu mua, vaikka

tiesin että ne samaiset miehet puhuu samoja juttuja kymmenille, ellei sadoille muille mun ikäisille naiiveille lapsille. Ne halus vaa hyötyä musta. Ton jälkeen mua aina oksetti ja ahisti jos huomasin et joka poika tykkää musta. Mut tää mun poikaystävä, se oli eka kerta kun mua ei ahistanu se et must tykätään romanttisessa mielessä.

Mä olin kans aina tosi epävarma. Mä katoin itteeni jatkuvasti peilistä, ja mua itketti, oksetti. Miten näytän tältä? Mä inhosin mun luonnetta, mä inhosin mun ujoutta, mä inhosin kans sitä miten masennus vei esim mun empatiakykyä pois. Mua ahisti välillä kulkea ees ulkona, koska tiedostin jatkuvasti miten ruma, läski ja oksettava olin. Mua ahisti se miten liikuin, miten mä olin, mitä jos joku tuomitsee mut? Mä yritin ettii syitä sille, miks mul ei oo irl-kavereita, miks mun luokkalaiset ei pidä musta, miks äiti ei jaksu mua?

Mä alotin käymään psykologilla, mut en saanut lääkkeitä koska niihi oltais vaadittu äitin suostumus. Äiti ei halunnu et alotan lääkkeitä, koska lihoisin. Eipä sitä kiinnostanu mussa muu kuin se etten näyttäis rumalta viel kaiken lisäksi. Psykologilla käyminen ei myöskää kauheesti auttanu. En voinu kertoa sille äitistä, kotioiloista, tai mun seuraavasta ongelmasta - huumeista.

En tiä miten se alko. Yhtäkkiä mua vaa alko kiinnostamaan kannabis tosi paljon, mut en tienny mistä sitä saisin. Olin joskus polttanut tupakkaa, mut muuten en päihkeitä ollu käyttäny. Aloin selvittämään tietoa kannabiksesta, ja sitä mukaan muista huumeista. Ajatus kutkutti mua. Oisko mahdollista et saisin huumeista hyvän olon kerrankin? Selvitin, miten pystyisin ostaa huumeita. Eka ajattelin kaiken ihan objektiivisesti - enhän mä ny tietenkää, vasta 15 vuotta täyttäny nuori tyttö huumeita käyttäisi, kunhan kattelen vaan.

Ei kulunu kauaa ku otin mun ekan ekstaasipillerin. Ei kulunu kauaa, kun aloin polttelee päivittäin kannabista, käyttämään bentsoja, psykedeelejä kuten LSD ja 2C-johdannaisia, juomaan alkoholia. Ei kulunu kauaa et en pystyny aattelee muuta kuin päihkeitä. Mua ahdisti jos tiesin etten tuu saamaan hetkeen päihkeitä. Ruinasin mun poikaystävältä kannabista. Hän anto, mutta toivo etten kovempia huumeita ottaisi ainakaan usein. Sanoin aina etten ota, ja pian olin taas sopimassa uusia huumeakauppoja. Musta tuntu et mun elämän ainoa tarkoitus oli huumeet ja poikaystävä.

Mut huumeet oli aina mua varten siellä kaapin pohjalla, toisin kuin poikaystävä luonnollisesti ei aina voi tukena olla. Käytin huumeita turruttaakseni mun pahaa oloa. Hain mitä tahansa muuta oloa, paitsi ahdistusta ja masennusta vaikka välillä huumeetkin niitä sai aikaseksi. Huumeiden hankinta oli niin helppoo. Porukat ei ollu himassa, ja sain äitiltä rahaa ruokaan vaatteisiin yms - mut huumeisiin ne aina meni. En nähny sillo huumeissa mitää pahaa, ne oli mun oikotie "onneen".

Yks päivä kun olin nielasemassa päivän toista pinkkiä pilleriä, mua itketti. Miten olin päätyny tähän jamaan. Masentunut, ahdistunut, paniikkihäiriötä sairastava, sosiaalisia tilanteita pelkäävä, vailla huolenpitoa ja välittävää perhettä, huumeita pahaan oloon, keho täynnä arpia ja joka päivä kamppailua ruuan kanssa. Mä olin kateellinen muille. Muille jotka oli fine sen kanssa, miltä näyttää. Jotka osaa syödä normaalisti. Joilla oli kavereita, tai normaali perhe. Jotka pystyivät käymään koulussa.

Mua ei kiinnostanu enää mikään. Mä alotin lukion, mä lopetin sen. Tipuin kaikilta kursseilta liiallisten poissaolojen takia. Mä mietin vaan jatkuvasti miten tappaisin itteni, ja mä tiesin miten kauhee mä olin, miten pahalta mun poikaystävästä tuntu kattoo tätä kaikkea sivusta, hän ei voinu tehdä paljoa mitään auttaakseen mua. Vaikka kyllä pelkästään hänen olemassaolonsa teki mun elämästä jo paaaljon siedettävämpää ja oon niin kiitollinen siitä miten hän jakso olla mua varten.

Tästä tuli niin pitkä et jätän tän ny vaa tähän. Nykypäivänä mennään osittain parempaa suuntaan, osittain ei läheskää... Mut mä halusin vaa jakaa mun tarinan muille vaikka en tiä lukiko kukaa näin pitkää tarina mut oikeesti tsemppiä kaikille tosi paljon. Ja hakekaa apua.

Tän mun äsken kertoman tarinan aikana, kävin 3 eri psykologilla ja ykskää niist ei mua kauheesti auttanu, mut myöhemmin kun sain uuden psykan se on oikeesti auttanu mua tosiaan tosi paljo. Älkää jooko luovuttako. Mun ainoa motivaatio pysyä elossa oli tosi pitkään iha vaa se, etten halunnu et mun äiti sekoaa lopullisesti ja tappaa ittensä ja mun poikaystävä, sekä mun nettikaverit ei joutuis kärsimään. Mut toivon että te kaikki löydätte viel jonku syyn, miks te oikeesti HALUUTTE elää, ettei eläminen ois vaan velvollisuus muita varten. Eläkää itteenne varten. Ootte ansainneet kaiken hyvän.
<3

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/miten-lapsenmieliselle-iloiselle-tytolle-nainkavi>